

Jamsai

ถูกที่บ้านจนคู่ให้ไม่เลิกที่ว่าเยื่อ
ดูเพื่อนสนิทของตัวเองหลายตาที่สลับไป นิสัย (ต่อหัวใจ) มากกว่า!

ทดลองกับ

LEO

ไม่อยาก

เป็น

เพื่อน

แล้ว

ครับผม

((GIRL))
MY FRIEND

MY FRIEND

ทดลองอ่าน

TheLittleFinger ใช้น

kanapy nw

Jamsai
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

LEO ไม่อยากเป็นเพื่อนแล้วครับผม

TheLittleFinger เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2359-4

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ปั้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

พิวฟู

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

เขวากันว่า 'เสื่อสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้' แต่สำหรับนิยายเซ็ด 'Head U, Luv You' นั้น...มีเสื่ออยู่ร่วมถ้ำกันถึง 'สี่' ตัว!!! ดังนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันจะวุ่นวายขนาดไหน >_<

วันนี้มยองนังก็ขอมาแนะนำเรื่องราวของเฮดปี 2 ของมหาวิทยาลัยสิงห์สุธาจากนิยายเซ็ด 'Head U, Luv You' ที่เสื่อสี่ตัวต้องมาอยู่ห้องเดียวกัน ซึ่งเป็นผลงานล่าสุดของ 'TheLittleFinger'

มยองนังขอบอกเลยว่าพระเอกคนนี้ไม่ธรรมดา เพราะเจ้าตัวหล่อมากแบบ ก ไก่ ล้วนตัว หล่อจนต้องตั้งฉายาให้กับตัวเองว่าเป็น 'พระอาทิตย์ของคณะ' หล่อขนาดนั้นคนที่รับมือได้เนี่ย มีแค่ 'เต้ย' เพื่อนซี้ เพื่อนตายที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่มัธยม ซึ่งเป็นคนที่ต้องทนรับมุกหลงตัวเองของพระเอกคนนี้มาตลอด

แบบนี้ทั้งคู่ก็อยู่ในสถานะ 'เฟรนด์โซน' นะสิ ใครที่อยากรู้ว่าทั้งคู่จะหลุดจากสถานะเพื่อนได้มั๊ย เลโอจะหล่อกะระชาใจขนาดไหนก็รีบพลิกหน้าถัดไปเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

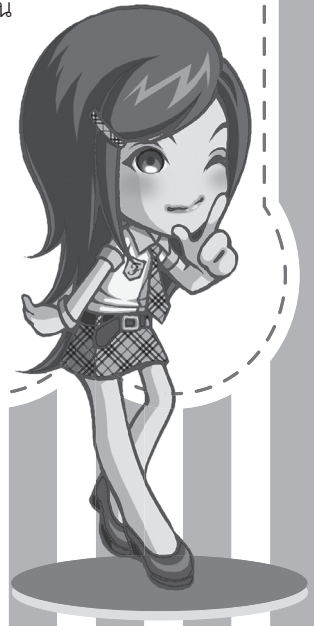
สวัสดีค่ะ ไม่เจอกันนานเลย >__<

รอบนี้มีโอกาสได้ทำโปรเจกต์อีกแล้วค่ะ ได้ร่วมงานกับบูยฝ้าย น่องมิลค์ (milkplus) และน้องออม (Mina) ด้วยละ! เซ็ตนี้ว่าด้วยชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ในตระกูลเสือทั้ง 4 ตัว และมีคาแร็กเตอร์ต่างกันไปคนละแบบ ส่วนคอนเซ็ปต์ลับๆ ของเซ็ตก็คือ 'เสือ (มากกว่า 2 ตัว) อยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ แต่ดันต้องมาอยู่ถ้ำเดียวกัน'

ในส่วนของก้อย พ่อหนุ่มเลโอของเรานั่นน่ะ เป็นพระเอกที่เรียกได้ว่าหน้าตาดีสุดๆ แต่หลงตัวเองแบบสุดๆ เช่นกัน เป็นคนตลกหน้าตายสุดๆ (กระซิบเลยว่าตอนแต่งเอากองชองอูมาเป็นต้นแบบ ผสมไปกับนิสัยของชั้นนี้ เลยออกมาหล่อๆ บ้าๆ แบบนี้ TOT) ยิ่งไงก็ฝากพระเอกบ้าแต่หน้าตาดีคนนี้ด้วยน้าา

ป.ล. เซ็ตนี้ ช่วงปั่นงานผู้เด็ดไลน์ พวกเราแอบนำสัฟพระเอกหลังไมค์กันสนุกสนานมาก เสียเวลาที่ไม่มากพอ แถมกลัวเล่มจะหนาเกินไปหน่อย ไม่งั้นต้องมีซีรีส์สารพัดพระเอกมาเจอกันและบังเกิดเรื่องฮาๆ ขึ้น อีกเยอะแยะแน่ๆ ฮ่าาา

TheLittleFinger

บทนำ

รายงานการประชุม งานกีฬาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยสิงห์สุธา
ครั้งที่ 5/2562
วันจันทร์ที่ 6 สิงหาคม 2562
ณ ห้องประชุมชั้น 2 อาคารกิจกรรมนักศึกษา สโมสรนักศึกษา
(ส่วนกลาง)

กรรมการผู้มาประชุม

นายมัชฌิมา สติประทาน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยสิงห์สุธา
ประธานกรรมการ

นางสาวสกุณา บักชีสกุล
รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยสิงห์สุธา
กรรมการ

กรรมการผู้ชอลาประชุม

อาจารย์พิพัร นัยน์ตาสุกใส

อาจารย์ผู้ควบคุมดูแลหอพักเทียมฟ้า

ติตดูดูแลหอพักเทียมฟ้า

ผู้เข้าร่วมประชุม

นายศรภากร ตีรภูษานนท์ (ทิกเกอร์)

หัวหน้านักเรียนชั้นปีที่ 1 (เฮดปี 1)

นายธนินชน วัชรินทร์ติลล (เลโอ)

หัวหน้านักเรียนชั้นปีที่ 2 (เฮดปี 2)

นายภูมิพัฒน์ พิทยาสีทธากุล (พุ่ม่า)

หัวหน้านักเรียนชั้นปีที่ 3 (เฮดปี 3)

นายอาณกร เหนือเมฆา (จាក់วัวร์)

หัวหน้านักเรียนชั้นปีที่ 4 (เฮดปี 4)

นายสมิง อยู่พงษ์ไพโร

เลขาธิการสโมสรนักศึกษาและผู้สวมชุดมาสคอตเสื่อ (พีโฮก)

เริ่มประชุม เวลา 10.00 น.

นายมีชฌิมา สติประทาน อธิการบดีมหาวิทยาลัยสิงห์สุธา กล่าว
เปิดการประชุม และดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระการประชุม ดังนี้

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องปรับเปลี่ยนการถือธงของมาสคอตเสือ (พีโฮก)
ในงานกีฬาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยสิงห์สุธา

1.1 ประธานการประชุมแจ้งให้ทราบ ขอกล่าวขอบคุณแฮตชั้นปีที่ 1-4
ที่มาร่วมการประชุมเป็นครั้งที่ 5 โดยพร้อมเพรียง ในส่วนของการ
ให้มาสคอตเสือ (พีโฮก) เปลี่ยนจากการถือธงมหาวิทยาลัยเป็นอาหารหรือสิ่งของ
ที่กำลังอินเทรนด์ในปัจจุบันเพื่อสร้างสีสันให้กับงานที่ยังตกลงกันไม่ได้ แม้จะ
ผ่านการประชุมมาแล้วถึงสี่ครั้ง อยากขอความร่วมมือให้หัวหน้าชั้นปีทุกคน
ร่วมแรงร่วมใจหาข้อสรุปให้ได้ในวันนี้

1.2 ประธานการประชุมแจ้งให้ทราบ ขอให้แฮตแต่ละชั้นปีทั้งสี่คน
เสนอไอเดียเกี่ยวกับอาหารหรือสิ่งของที่จะให้มาสคอตเสือ (พีโฮก)
ถือในงานกีฬาสัมพันธ์ใหม่อีกครั้ง

มติที่ประชุม (กลั่นใจ) รับทราบ

ความเห็นผู้จัดรายการประชุม จะเรียกมาทะเลาะกันรอบที่ 5
เพื่อออออ!!!!???

ระเบียบวาระที่ 2 (ครั้งที่ 1) ผู้เข้าร่วมประชุมเสนออาหารหรือสิ่งของ
สำหรับให้มาสคอตเสือ (พีโฮก) ถือในงานกีฬาสัมพันธ์

2.1 ให้แฮตแต่ละชั้นปีเป็นผู้เสนอไอเดียอาหารหรือสิ่งของ

2.2 แฮตปี 1 (ทิกเกอร์) เสนอ 'ดัมเบลล์' (เทรนด์ออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ)

แฮตปี 2 (เลโอ) เสนอ 'หม้อชาบู' (เทรนด์ของกินยอดฮิตที่โคตรอร่อย)

แฮตปี 3 (พุ่ม่า) เสนอ 'ซานมไซ่มุก' (เทรนด์เครื่องดื่มยอดฮิต)

แฮตปี 4 (จากัวร์) เสนอ 'ถ้วยรางวัล' (ไม่สนเทรนด์ แต่ต้องการกิมมิก

ที่แสดงออกถึงชัยชนะ)

2.3 แฮตปี 2 (เลโอ) โต้แย้งว่าถ้วยรางวัลไม่ถือเป็นของฮิต และ
การแข่งขันกีฬาควรเน้นการแสดงสปิริต ไม่ใช่การเอาชนะ

2.4 แฮตปี 4 (จากัวร์) ชี้แจงว่าถ้าการแข่งขันกีฬาไม่ต้องการชัยชนะ

10

ก็ไม่จำเป็นต้องแข่ง ให้ทุกคนยอมแพ้แต่แรก แล้วถอดคอปเป็นเพื่อนกันไปเลย
ยังง่ายกว่า พร้อมเสริมปิดท้ายว่าเพราะเฮตปี 2 (เลโอ) เล่นกีฬาไม่เอาไหน
จึงยกเอาเหตุผลเรื่องแข่งกีฬาเพื่อสปีริตมาบังหน้า

2.5 เฮตปี 3 (พุ่ม่า) ชี้แจงว่าบรรยากาศวันงานกีฬาอาจเต็มไปด้วย
ความตึงเครียดจากการแข่งขันและอากาศร้อน จึงเสนอให้มาสคอตเสื้อ (พีโฮก)
ถือชานมไข่มุกเพื่อความผ่อนคลายและสดชื่น

2.6 เฮตปี 1 (ทิกเกอร์) หยิบกีตาร์ที่พกมาด้วยขึ้นมาดีดพร้อมตะโกน
ร้องเพลง 'หัวใจเสื้อ' เพลงประจำมหาวิทยาลัยสิงห์สุธา ปลูกใจทุกคน
ให้รักใคร่ปรองดองกัน

2.7 เฮตปี 2 (เลโอ) และเฮตปี 4 (จากัวร์) เปลี่ยนมาถกเถียงกันเกี่ยวกับ
สโลแกน รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ในเกมกีฬา

2.8 เฮตปี 3 (พุ่ม่า) เสนอให้ป้าแม่บ้านในห้องประชุมซื้อชาไข่มุกร้านดัง
ที่หน้าประตู 2 มาแจกจ่ายให้ทุกคนดื่มเพื่อดับความร้อนรุ่มในที่ประชุม

2.9 เฮตปี 1 (ทิกเกอร์) แจ้งป้าแม่บ้านว่าต้องการชานมหวานปกติ
ไซส์ L เพิ่มไข่มุกสองเท่า เฮตปี 3 (พุ่ม่า) ต้องการชานมหวานน้อย ไซส์ S
ใส่ไข่มุก เฮตปี 2 (เลโอ) และเฮตปี 4 (จากัวร์) อิมทิพย์จากการได้เถียง
ไม่ประสงค์รับเครื่องดื่มใดๆ

ระเบียบวาระที่ 2 (ครั้งที่ 2) ผู้เข้าร่วมประชุมเสนออาหารหรือสิ่งของ
สำหรับให้มาสคอตเสื้อ (พีโฮก) ถือในงานกีฬาสัมพันธ์

2.1 ให้เฮตแต่ละชั้นปีเป็นผู้เสนอไอเดียอาหารหรือสิ่งของ

2.2 เฮตทั้งสี่คนยืนยันไอเดียเดิมของตน ไม่มีใครยอมลงให้ใคร

มติที่ประชุม (จำใจ) เห็นด้วย

ความเห็นผู้จัดรายการประชุม กรรมการถอนใจบ่อยมาก น่าจะ
อายุสั้นลงคนละ 10 ปีเห็นจะได้

ระเบียบวาระที่ 3 เลือกสิ่งของที่จะให้มาสกอตเสื่อถื่อ

3.1 ประธานการประชุมให้เสด็จันปีที 1-4 โหวตเลือกอาหารหรือสิ่งของทีแต่ละคนเสนอ

3.2 เสด็จันที 4 คนต้งเลือกสิ่งของทีตัวเองเสนอทำใหตกลงกันไม่ได้

3.3 มีกรได้เถียงกันด้วยคำพูดเชือดเฉือนต่อหน้าประธานและกรรมกรนทีประชุมระหว่างเสด็จันปี 2 (เลโอ) และเสด็จันปี 4 (จกัวรร) พร้อมกัมีเสียงดีดกีตาร์และเสียงร้องเพลง 'หัวใจเสื่อ' จากเสด็จันปี 1 (ทิกเกอร์) เป็นชวอนด์แทร็คคลอเบาๆ สีหน้าเสด็จันปี 1 (ทิกเกอร์) แลดูสกาแก้ไขอยู่ในทีรอจ้งหะกำชัยชนะในการโหวต ส่วนเสด็จันปี 3 (พุม่า) นั่งดูตชานมหวานน้อยไซส์ S ใส่ไข่มุก เ่อยว่า 'ฮ้า อร่อย' ด้วยเสียงโมโนโทน พยายามดันทุรังเสนอไอเดียของตนอย่างแนบเนียน

3.3 นายสมิง อยู่พงไพโร (ในฐานะผู้สวมชุตมาสกอตเสื่อ) ของดออกเสียงเพื่อควมผาสุกนทีประชุม

มติทีประชุม ปวดหัวหนักมาก

ควมเห็นผู้จดยางนการประชุม //ยื่นพวาคนละเม็ด

ระเบียบวาระที่ 4 ประธานการประชุมออกโรงยุติควมขัดแย้งในการประชุม

4.1 ให้มาสกอตเสื่อพีโยกกลับไปถื่อธงมหาวิทยาลัยตามเดิม

มติทีประชุม (กัตฟัน) รับทรวาบ

ควมเห็นผู้จดยางนการประชุม ถามพวกมันทำไม ถามคนถื่อสิวะ!

ระเบียบวาระที่ 5 แจ้งบทลงโทษหัวหน้าักศีกษาขันปีที 1-4

5.1 แจ้งให้ทรวาบเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ห้ามได้แย้งโตๆ

12

นายจิรากร ตีรภูษานนท์ (ทิกเกอร์)
หัวหน้านักศึกษาชั้นปีที่ 1 (เฮดปี 1)

นายณิชน วัชรินทร์ดิถิก (เลโอ)
หัวหน้านักศึกษาชั้นปีที่ 2 (เฮดปี 2)

นายภูมิพัฒน์ พิทยาสีทธากุล (พูม่า)
หัวหน้านักศึกษาชั้นปีที่ 3 (เฮดปี 3)

นายอาณกร เหนือเมฆา (จាក់วัวร์)
หัวหน้านักศึกษาชั้นปีที่ 4 (เฮดปี 4)

เฮดชั้นปีทั้งสี่คนตามรายชื่อข้างต้นถูกส่งย้ายไปพักอยู่รวมกันที่ห้อง 666 หอพักเทียมฟ้าเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม

หรือจนกว่าจะเกิดความสมัคสมานสามัคคีระหว่างกัน คำสั่งมีผลตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

5.2 เปิดเพลงสามัคคีชุมนุมให้เฮดสี่ชั้นปีฟัง เพื่อกระตุ้นให้เกิดสามัญสำนึกด้านความสามัคคีในหมู่คณะ

มติที่ประชุม (โคตร) ไม่เห็นด้วย แต่ต้องปฏิบัติตาม
ความเห็นผู้จดยางงานการประชุม สมหน้าหน้ากะลาหัวเจาะ!

ระเบียบวาระที่ 6 เชิญทุกคนออกจากห้องประชุม

- 6.1 เฮดปี 1 (ทิกเกอร์) เดินออกจากห้องประชุมด้วยใบหน้าร่าเริง
- เฮดปี 2 (เลโอ) เดินออกจากห้องประชุมด้วยใบหน้าที่ยิ้มอ่อน
- เฮดปี 3 (พูม่า) เดินออกจากห้องประชุมด้วยใบหน้ามีคำถาม
- เฮดปี 4 (จាក់วัวร์) เดินออกจากห้องประชุมด้วยใบหน้าโห้ง

มติที่ประชุม เดินออกทางใครทางมัน
ความเห็นผู้จัดรายงานการประชุม บาย!

มติของคณะกรรมการ

- ให้มาสคอตเสื้อ (พีไฮก) ถีอธงมหาวิทยาลัยตามเดิม
- เห็นชอบให้แฮตชั้นปีทั้งสี่คนย้ายไปพักร่วมกันที่ห้อง 666 หอพักเทียมฟ้า

มหาวิทยาลัยสิงห์สุธา จนกว่าจะกลับมาสามัคคีกัน

เลิกประชุม เวลา 12.45 น.

นายสมิง อยู่พงษ์ไพโร
เลขาธิการสโมสรนักศึกษา
ผู้จัดรายงานการประชุม

นางสาวสุกฤณา ปักซี่สกุล
รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยสิงห์สุธา
ผู้ตรวจรายงานการประชุม

]

[Leo]

หมวย

ผมอ่านรายงานการประชุมที่เพิ่งได้รับมาพลงพ่นลมหายใจฟรีด
อา ให้ตายสิ การเป็นแฮตรุ่นนี้มันช่างน่าเบื่อชะมัด นอกจาก
ต้องเสียสละเวลาไปทำงานส่วนรวมเช่นการเข้าประชุมนั้นโน่นนี่แล้ว
ชีวิตส่วนตัวยังต้องหายวับไปเพราะคำสั่งสายฟ้าแลบของอธิการบดีที่ให้
ประธานรุ่นทั้งสี่ชั้นปีต้องไปนอนกองรวมกันในห้องเดียวเพื่อความรักและ
ความสามานสามัคคีอีก (อ้วก!)

เฮ้อออ ลำพังพูดเฉพาะเรื่องงานยังไม่ค่อยจะเข้าหู ยังสั่งให้มาใช้ชีวิตเป็นรุมเมตกันและกัน ต้องเจอหน้ากันทุกคราที่อยู่หอ นี่ยังดีนะที่ผมเป็นพวกอัยยาคัย (ค่อนข้าง) ดี แถมยังเข้ากับคน (เหมือนจะ) ง่ายนะ เลยไม่ค่อยมีปัญหาอะไรเท่าไร --

โธ๊ะ ไม่ได้สิ ห้ามเครียดๆ

ผมคลายหัวคิดออกจากกัน หลังนี้ก็ได้ว่าการย่นคิ้วบ่อยๆ อาจแรงให้เกิดริ้วรอยบนหน้าเร็วขึ้น ก่อนหันไปเรียกเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างตัว

"เฮ้ หมวย"

ป.ล. จริงๆ ยัยนี่ชื่อเต้ย ไม่ได้ชื่อหมวยหรอก แต่เพราะไอ้ตาเล็กๆ จนแทบแยกไม่ออกว่าหลับหรือลืมตาอยู่ กับผิวขาวๆ แบบเสื้อสายจิ้นแท้ๆ นั่นทำให้ผมเรียกเธอว่าหมวยจนชินปากไปแล้ว

"มีไร"

"ระหว่างซานมไข่มุกกับซานูหม้อไฟ เธอมีความเห็นอย่างไรบ้าง --?"

"นั่นคือคำถามที่มาจากความสงสัยหรือความหิว" ยัยหมวยเลิกคิ้วแต่ไม่ทำให้ตาจู้จู้ นั่นโตขึ้นเท่าไร

"ความสงสัยดี ว่าง มีความเห็นอย่างไร"

"ทำนองว่าซานมไข่มุกเป็นของหวาน ซานูเป็นของคาวจึงเหวอ --" ยัยหมวยตอบหน้าตาย

"แบบนี้ไหนเล่า ฉันหมายถึงเธอมีความเห็นอย่างไร ซานมไข่มุกกับซานูอะไรมันฟังดูฮึดฮอดตกกว่ากัน" ต้องซานู ต้องซานูอยู่แล้ว ยัยหมวยมันสายของคาวนี่นา

"ซานมไข่มุก"

"ฮึ้ยยย ซานูเซ่ =_="!

"โวะ อะไรของนาย อยู่ๆ ก็มาถามว่าซานมไข่มุกหรือซานู เลือกไม่ได้ก็กินมันทั้งสองอย่างไปเลยสิ -*"

"ไม่ได้จะกินเพี้ย" ผมบอกพร้อมจึ๊ปาก "ฉันแค่รู้สึกว่าคุณพูดถึงสิ่งที่ฮึดฮอดสุดๆ ในตอนนี้ มันก็ควรต้องเป็นซานูดี ไม่ใช่เหวอ"

"มันก็ทั้งคู่อะ แล้วถามทำไม"

"เฮอะ ก็นี่ไง" ผมวางรายงานการประชุมของเฮดรุ่นเมื่อครั้งที่ผ่านมา ลงตรงหน้าัยหมวย "หัวข้อคือพีโหกควรถืออะไรในงานกีฬา" พีโหกที่ผมพูดถึงคือ มาสคอตเสื้อประจำมหาวิทยาลัยสิงห์สุธาของเราซึ่งมักออกงานบ่อยๆ โดยเฉพาะเวลาวิ่งงานกีฬาประจำปีของมหาวิทยาลัย "เราคิดกันว่า มันควรต้องเป็นของที่ฟังดูสุดฮิตติดเทรนตีในปีนั้น ฉันเลยเสนอซาบูไป แต่มันดันไม่ผ่านซะงั้น แถมฐานเสียงคนที่พิมพ์ความเห็นด้วยยังน้อยกว่า ไอ้ข้อเสนอซานมไ่มูกอีก"

"ปัญญาอ่อนทั้งสองอย่างนั่นแหละ -_-"

"ฮิตต่างหาก!" ผมทำหน้าที่กริ้วกราดใส่ัยหมวย

"ให้โหดว่าพีโหกควรถืออะไรในงานกีฬาดีเนี่ยนะ"

"อาสะ"

"แล้วทำไมไม่ให้ถือป้ายมหา'ลัย หรือคบเพลิง หรืออะไรง่าย ๆ ไปแทนละ"

"เหมือนเดิมทุกปี เธอไม่รู้สิว่ามันจำเจบ้างรึไง"

"ก็น่าจะดีกว่าไอ้หม้อซาบู ซานมไ่มูก ดัมเบลล์ หรือซีสทาร์ทมัยละ =_="

"น่าเบื่อโคตร เธอพูดเหมือนพวกอาจารย์ได้ะ? ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ กันเลยยย"

"แล้วได้ข้อสรุปรึยังว่าพีโหกได้ถืออะไร"

"ก็เหมือนเดิมไง ธงมหา'ลัย หุยยย จำเจเวอร์ หม้อซาบูของฉัน ยังเข้าท่ากว่าอีก -O-!"

"ปัญญาอ่อนกว่านะสิ"

"นี่เธอกล้าว่าฉันปัญญาอ่อนเรอะ! คนปัญญาอ่อนที่ไไหน หน้าตาโดดเด่นเจิดจ้าขนาดฉันกันหา นี่บอกเลยว่าปีก่อนตอนประกวดเดือนคณะ ถ้าฉันไม่ดันเป็นไข้หวัดใหญ่จนต้องแอดมิทโรง'บาลละก็ ไอ้เดือนคณะนั้น ไม่มีทางได้ตำแหน่งร้อกกก"

"อืม นายพูดแบบนี้มาตั้งแต่ตอนอยู่ปีหนึ่งละ" ัยหมวยทำหน้าระอาสูดๆ

"นี่ถ้าลองยกนิ้วขึ้นมานับ คงไม่ใช้นับเพิ่มเฉพาะนิ้วเท่านั้นะ อาจต้องยืมนิ้วนาย มานับด้วยเลยมั้ง =_="

"ก็มันจริงนี่นา! เฮอะ แต่จริงๆ ตำแหน่งเดือนคณะมันก็ไม่ได้เหมาะกับฉัน

นักรอก เพราะฉันมันควรต้องเป็นระดับ 'พระอาทิตย์คณะ' อะไรเทือกนั้นมากกว่า ทั้งหล่อ ทั้งดูดีจนใครๆ ก็ต้องหิยามองเพราะผู้ความเจิดจ้าไม่ไหวขนาดนี้ อ้าว แล้วมันจะไปไหนนะ" ผมหลับตาบรรยายด้วยความอิน แต่พอลืมตากลับพบว่าัยยหมวยที่เคยนั่งอยู่ข้างๆ ดันแอบเก็บข้าวของเดินหนีไปเกือบถึงประตูห้อง เดือดร้อนให้รีบคว้ากระเป๋าวิ่งตามลงไปเกือบไม่ทัน "โวะ จะรีบไปไหนของเธอเนี่ย แล้วทำไมไม่เรียก หา"

"ก็เห็นเพื่อเจ้าอยู่ ฉันเลยไม่อยากทวน"

"แล้วเย็นนี้ไปไหน" ผมแก้งทำเป็นเมินใส่คำค้านไปซะ ผู้หญิงด่าแปลว่าผู้หญิงชื่นชมหน้าตาเรา ผมถือแบบนั้นมาตลอด -_-

"ทำไม"

"จะชวนไปกินชาบูไง" ผมถามหลังเราก้าวเข้ามาในลิฟต์

เพราะครวก่อนอาจารย์ไม่สบายมาสอนไม่ได้ วันนี้เลยมาขออัดคลาสเพิ่มจากที่จะได้เลิกเรียนตั้งแต่บ่าย เลยกกลายเป็นล่อเข้าไปชะเกือบสี่โมงเย็นอา การเรียนเยอะๆ ในวันนี้ว่ามันทำให้หมดเรี่ยวหมดแรง สมองอ่อนเปลี้ยไปหมด นี่ถ้าไม่เติมสารอาหารอะไรเข้าไป มันต้องยิ่งฝ่อไปมากกว่าที่เป็นแน่

"ไม่อะ" เอ้า แต่ัยยหมวยดันปฏิเสธซะงั้น "นายไปกะพวกได้งัดวันนี้ไม่ว่างอะ"

"ไอ้ได้งัดก็ไม่ว่างอะดิ บอกจะไปไหนไม่รู้มัน เอน่า ไปด้วยกันหน่อยวันนี้เรียนเยอะเกินไป สมองฉันกำลังจะขาดสารอาหารแล้วเนี่ย -*"

"งั้นก็ไปกินคนเดียวไป=_="

"โด้ ไรพะ มีธุระอะไรรีไรง ปะ ไปกินชาบูกันก่อน แล้วค่อยกลับหอบไปทำงานต่อก็ได้"

ผมยังพยายามติดต่อ แม้ัยยหมวยจะออกจากลิฟต์เดินลับขาฉับๆ ไปแล้ว

"วันนี้ไม่ได้นอนหอบ กำลังจะกลับบ้านเนี่ย"

"อ้าว ทำไมไม่..." ผมกำลังจะถามต่อ แต่สายตาเหลือบไปเห็น 'คำตอบ' ที่ยังไม่ทันได้ถามเข้าซะก่อน "ฮะ สวัสดีครับ O_O"

ผมยกมือไหว้ผู้ใหญ่สองคนที่ถือได้ว่ารู้จักกันมาพอควร คนหนึ่งคือแม่ของัยยหมวย ส่วนอีกคนคืออามา อันที่จริงผมเคยพูดไม่รู้กี่รอบละว่า

บ้านนี้ถอดแบบกันมาทั้งบ้านจริงๆ ผมสามารถเดาได้เลยว่ายัยหมวยต้องหน้าตาแบบไหนในแต่ละช่วงอายุนะ -0-

"สวัสดิ์ลูก" แม่ยัยหมวยยิ้มรับ "ได้ยินแล้วๆ ว่าจะชวนเตี้ยไปหาอะไรกินหรือ"

"อ้อ ครับ กำลังจะชวนหมวย เอี้ย เตี้ยไปกินชาบูร้านที่เพิ่งเปิดใหม่ ใกล้หมาลัยนะครับ คุณแม่กับอาม่าอยากจะทำ..." ผมเบนสายตามองตามคนที่พูดถึง ก่อนหยุดก็ "เออ แต่เอาจริงๆ ชาบูก็ไม่ค่อยน่าทานเท่าไรหรอก ถ้าคุณแม่กับอาม่าอยากจะทำอย่างอื่น..."

"แม่ไม่ได้จะไปกินด้วยหรอก" แม่ยัยหมวยหัวเราะเบาๆ อย่างใจดี "พอตีอาม่าแคะคิดถึงเตี้ยนะ ก็เลยให้แม่พามาจับไปกินข้าวที่บ้าน โทษทีนะลูก เอาไว้ค่อยชวนยัยเตี้ยไปกินวันอื่นแล้วกันนะลูกนะ"

"อ้อออ งั้นหรือครับ" ผมรีบทำตาโตพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย "ไม่เป็นไรครับ ตามสบายเลยครับ ร้านชาบูไม่ได้หายไปไหน ค่อยไปกินวันอื่นก็ได้ครับ 0_0;"

"งั้นวันนี้แม่ขอตัวเตี้ยไปก่อนนะ ^^"

"ครับ สวัสดิ์ครับ"

ผมยกมือไหว้ลาแม่กับอาม่า พร้อมโบกมือหย้อๆ ลายัยหมวยแล้วมองตามทั้งสามคนที่พากันเดินออกจากคณะไปไกล ก่อนผลอผ่นอลมหายใจโล่งอกยาวเหยียด

ผู้วว

ให้ตายสิ ถึงจะเคยเจอคนในครอบครัวยัยหมวยมาหลายหน แต่ผมก็ยังอดเกร็งเบาๆ เวลาเจออาม่าของยัยหมวยไม่ได้สักที เจอกันทีไรต้องรู้สึกถึงสายตาที่ดูไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าไรของอาม่าที่พุ่งตรงมาหาทุกที บางทีผมก็คิดนะว่าอาม่าแกมีอะไรในใจกับผมรีเปล่า แต่ใครจะกล้าถามพะ -0-;

อืมมม ไม่หรอกมั้งง บางทีผมอาจจะคิดมากไปเอง
อาม่าของยัยหมวยนะนะ ท่านจะมาเกลียดผมทำไม
มั้ง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623594.html>